

αγουρίτσα ή, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τῆς παρὰγωγικῆς καταλ. τσα.

Ἄωρος σταφυλή, αγουρίδα: Μὰ δὲ σοῦ ὄδωνε οὔτε ἂν αγουρίτσα;

αγουρίτσης ὁ, ἀγορίτσης Ἡπ. αγουρίτσης Ἡπ. ὄντ. (Κερασ.) αγουρίτσος Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Χαλδ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. αγουρίτσης. Διὰ τὸν τύπ. αγουρίτσος β. παιδίτσης-παιδίτσος. Πβ. ΧΠαντελίδ. ἐν Κυπρ. ρον. 2 (1924) 10.

1) Ὑπερευκρινῶς, μικρὸς ἄγουρος, παῖς ἐνθ' ἄν.: Ἄμουν αγουρίτσος ἐν' (ἐπὶ παιδίου ἀρρενωποῦ) Χαλδ. Μικρὸς αγουρίτσος (μικρὸν παιδίον) Οἶν. || Ἄσμ.

Ἄγωρι κι ἀγορίτση μου, μικρό μου παλληκάρι

Ἡπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. αγουρίδης. 2) Σκωπτικῶς, εὐτελὲς ἄνθρωπος Πόντ. (Χαλδ.) β) Μικρόσωμος Πόντ. (Κερασ.)

αγούρνιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. αγούρνιαστους Μακεδ.

Έκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *γουρνιαστὸς <γουρνιαζω.

Ὁ μὴ κοιλανθεὶς ἢ ὁ μὴ ἔχων κοιλώματα, ὀρύγματα: Τόπους αγούρνιαστους.

αγουρο- πολλαχ.

Θέμα τοῦ ὄν. ἄγουρος.

Συντίθεται ὡς πρῶτον συνθετ. πρὸς δήλωσιν πρωιμότητος ἢ ἀωρίας οἶον: αγουράπιδος ἐκ τοῦ αγουροάπιδος, αγουρόμηλο, αγουρόσουκο κττ.

αγουρόγελο τό, Πελοπν. (Τριφυλ.)

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐσ. γέλιος.

Γέλωος οὐχὶ ἐν ὥρᾳ, προσποιητός, βεβιασμένος.

αγουρόγεννος ἐπίθ. ἀμάρτ. αουρόγεννος Κύπρ.

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. γεννῶ.

Επὶ τῶν ὀρνίθων, ἢ γεννῶσα φά οἶονεῖ ἄωρα ἔτι, τῶν ὁποίων τὸ κέλυφος εἶναι μαλακόν.

αγουρογερνῶ Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων. κ. ἄ.) αγουρογερνῶ Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων. κ. ἄ.) αγουρογερνῶ Πελοπν. (Λακων.) αγουρογεράζω Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. γερνῶ.

Ἄμτβ. γηράσκω ἄωρως, πρὸ τοῦ καιροῦ, ἐκ θλίψεων, δυστυχιῶν κττ. ἐνθ' ἄν.: Ἀγουρογέραςα, τί με τηρῆς; Πελοπν. Μετβ. κάμνω τινὰ νὰ γηράσῃ πρὸ τοῦ καιροῦ Πελοπν. (Λακων. κ. ἄ.): Ἡ κακοτύχια αγουρογερνάει τὸν ἄνθρωπο Λακων. Μ' αγουρογέραςαν τὰ καμώματά σου Ἀρκαδ. || Ἄσμ.

Ἡ Ἀμερικὴ μὲ γέλασε | καὶ μ' αγουρογέραςε καὶ πᾶν μακρὰ τὰ χρόνια, | κλάφτε με, ποὐλλὰ κι ἀηδόνα Πελοπν.

αγουρογίνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ. Μεσσήν. Τριφυλ. κ. ἄ.)

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. γίνομαι.

1) Ἀναπτύσσομαι προῶρως Πελοπν. (Ἀρκαδ.): Ἀγουρογίνηκε τὸ παιδί. 2) Ἐξ ἄωρου γίνομαι ὥριμος, ἐπὶ καρπῶν ἄωρων ἔτι συλλεγομένων, ἵνα ἀποτεθειμένοι που

ἐπὶ χρόνον τινὰ ἢ καὶ διὰ τεχνητῶν μέσων ὥριμάσουν Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) κ. ἄ.: Ἀγουρογινωμένο φρούττο Τριφυλ. Ἀγουρόγινε τὸ καρπούζι καὶ δὲν εἶναι νόστιμο Μεσσ. Μετοχ. αγουρογινωμένος, ὁ ἄωρος ἔτι, ἐπὶ ἀποστήματος πρὸ τῆς ὥρας σχασθέντος Πελοπν. (Μεσσήν.): Τὸ πονίδι τὸ ἔσκισ' ὁ γιαιτρός κ' ἦτανε αγουρογινωμένο.

αγουρόγλωσσος ἐπίθ. Χίος

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Ὁ λαλῶν ἄγουρα λόγια, αἰσχρολόγος: Ἄντε, βρὲ αγουρόγλωσσε, ποῦ δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται. Πβ. ἀρχ. κακό-γλωσσος. Συνών. αγουρολόγος 1.

αγουροδαμάσκηνο τό, ἀμάρτ. αουροδαμάσκηνο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐσ. δαμάσκηνο.

Τὸ ἄωρον δαμάσκηνον: Ὅπου κι ἂν εἶσαι τ' αουροδαμάσκηνο καὶ τ' αουροτζένεβρο θὰ τὸ φάς πλὴν νὰ κόψουν καὶ τ' ἄδερρά σου.

αγουροδιωματάρης ὁ, ἀμάρτ. Οὐδ. αουροῖωμα-τάρη Κάρπ.

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐσ. διωματάρης. Διὰ τὸν τύπ. τοῦ οὐδ. ἰδ. ΣΔεινάκ. ἐν Ἀφιερ. εἰς ΓΧατζιδ. 141.

Ὁ κατ' ἐξοχὴν ἔχων αγούρου διῶμα, ἦτοι νεανίου κομψότητα καὶ ἐμφάνισιν, κομψὸς νεανίας: Ἄσμ.

Καλῶς το τ' ἀρκοντόπουλλο, τ' αουροῖωματάρη, τῆς χώρας τὸ καμάρωμα, τοῦ πύργου τὸ πρεπάι (πρεπάι=πρεπάδι, κόσμημα, στόλισμα).

αγουροδροσερός ἐπίθ. Πελοπν. (Δίβρ.)

Έκ τῶν ὄν. ἄγουρος καὶ δροσερός.

Δροσερός, ἀκμαῖος, εὐρωστος: Ἄσμ.

Ἀγουρε, αγουροδροσερέ, κρουσταλλοβραχιονᾶτε, ἀκούς τί σοῦ παράγγειλε ἡ ἀγαπητικιά σου;

αγουροζημιώνομαι ἀμάρτ. αουροζημιώνομαι Κάρπ.

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. ζημιώνομαι, δι' ὃ ἰδ. ζημιώνω.

Ζημιούμαι, βλάπτομαι δι' ἀπερισκεψίαν: Παροιμ. Λόον αουρο μὴ ρίξης, μὴν αουροζημιωθῆς.

αγουροζίφω Κεφαλλ.

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ ρ. ζίφω.

Συνθλίβω τι μὴ ὥριμον, ἰδίᾳ ἐπὶ πληγῶν, φλυκταινῶν κττ. φλεγμαινουσῶν ἔτι: Μὴν αγουροζίφης τὸ διάσωνά σου, γιὰ θὰ κακωσνένη (διάσωνας=ἀπόστημα).

αγουροθανατίζω ἀμάρτ. Μετοχ. αγουροθανατι-σμένος Ἡπ. ἀγ'ρουθανατ'σμένους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Έκ τοῦ οὐσ. αγουροθάνατος. Πβ. καὶ ἀδικοθανα-τίζω.

Ὑποκύπτω εἰς ἄωρον θάνατον, προῶρως ἀποθνήσκω ἐνθ' ἄν.: Ἡ αγουροθανατισμένη μάνα τῆς Ἡπ.

αγουροθάνατος ὁ, ἀμάρτ. ἀγ'ρουθάνατους Ἡπ.

Έκ τοῦ ὄν. ἄγουρος καὶ τοῦ οὐσ. θάνατος.

Πρόωρος θάνατος, ὁ βίᾳ ἐπελθὼν θάνατος: Ἀγ'ρου-θάνατον ἔκαμ αὐτός. Ἰδ. ἀρχ. ἐπίθ. αωροθάνατος. Πβ. IBekker Anecd. Graec. 24,22 «ὁ πρὸ τῆς καθηκούσης ὥρας ἀποθανὼν ἀνὴρ καὶ γυνή».

